

**CONCILIO||RVM QVATVOR GENE=||ralium. Niceni.
Constantinopolitani. Ephesini. et Calce=||donensis. Que
diuus Gregorius magnus tanq[uam]|| quatuor Euangelia
colit ac veneratur.||**

Merlin, Jacques

Coloniae, 1530

VD16 M 4842

Decreta Anastasij pape.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72934](#)

Decreta Anastasij pape.

stamentum Iob, apocriphus. Liber q appellat pœnitentia S. Cypriani, apocriphus. Liber q appellat pœnitentia Iauua & Mabrax, apocriphus. Liber q appellat sortes aploz, apocriphus. Liber q appellat laus aploz, apocriphus. Liber Phisiologus, q ab hereticis cōscriptus est, & beati Ambrosii noī signatus, apocriphus. Historia Eusebii Pamphili apocripha. Opuscula Tertulliani apocripha. Opuscula Lactati apocripha. Opuscula Africani apocripha. Opuscula Postumani & Galli apocripha. Opuscula Montani, Priscillæ, & Maximillæ apocripha. Opuscula oīa Fausti Manichæi apocripha. Opuscula Cōmodani apocripha. Opuscula alterius Clemētis Alexadrini apocripha. Opuscula Tascij Cypriani apocripha. Opuscula Arnobij apocripha. Opuscula Tyconij apocripha. Opuscula Cassiani p̄bi Galliæ apo. Opuscula Victorini Pitabionensis apocripha. Opuscula Fausti Regēsis Galliæ apo. Opuscula Frumenti ceci Cetō de Chō Virgilianis cōpactū veribus, apocriphus. Ep̄la Iesu ad Abagari regē apo c̄ripha. Ep̄la Abagari ad Iesum apocripha. Passio Cyrici & Iulitæ apo. Passio Georgij apocripha. Scriptura q appellat cōtradic̄io Salomonis apocripha. Philacteria oīa q non angeloz, ut illi cōfingūt, sed dēmonū magis arte cōscripta sunt, apocripha. Hæc & oīa similia Symon Magus, Nicolaus Cherintus, Martion, Basilius, Ebion, Paulus etiā Samosathenus, Fotinus, & Bonosus, & q simili errore defecerūt. Montanus q̄q cū suis obsecratis se q̄cibus, Apollinaris, Valentinus, Faustus, Africanus, Sabellius, Arrius, Macedonius, Eunomius, Nouatus, Sabbatius, Celestius, Donatus, Eustathius, Iouinianus, Pelagius, Julianus Celanensis, Celestius, Maximinus, Priscillianus ab Hispania, Nestorius Cōstantinopolitanus, Maximus vnicus, Læpetius, Diolcorus, Euticius, Petrus & alius Petrus, ē qbus vnuus Alexandria, alius Antiochianus, maculauit, Acatius Cōstantinopolitanus cū cōfertibus suis, necnon & oēs hæresi hæreformis discipuli sive schismatici docuerūt, quos noī minime retinentur, non solū repudiata, sed ab omni Romana, catholica, & apostolica ecclesia eliminata, atq; cum suis autoribus, autorumq; sequacibus sub anathemate insolubili vinculo in æternū cōfitemur esse dānata.

Incipit de cōtra Anastasiū pape.

¶ Quod pro Christo fungat legatiōe, dū pro pace precatur ecclesia. Cap. prīmū
¶ Quod nō sit temere iudicandū de his qui ad dominū migrauerunt. 2
¶ Ut specialiter in ecclesia nomen taceatur Acatij. 3
¶ Quod magnopere cōfētio sit cauenda. 4
¶ Ut Alexadrinos īperator admoneat ad fidē

B Lorioſiſſimo & clemētissi, filio Anastasio Auguſto, Anastasius ēps. Exordium pōtificatus mei primitus oblata populis pace prōnūtio, cōfidēter pro fide catholicę humilis pietati v̄ & p̄cator occurro, in q̄ primū mihi diuinū fauore pro pinquasē cōfido, q̄ nūc cōfonaſia in me auguſtissimi noīs tui nō dubiū p̄stat auxiliū, ut ſicut p̄cēlūm vocabulū pietatis tuā p̄ vniuersas gentes toto orbe p̄fulget, ita p̄ ministeriū humiliatis meā, ſicut ſemp̄ eſt, ſedes beatissimi Petri in vniuersa ecclesia assignatū ſibi à dño deo teneat principatū. Nec ppter vnu mortuū diutius tunica illa ſaluatoris deſup̄ cōtextra p̄ totū male ſortis patiā incertū, q̄ ſola in diſcussionē pro firmitate ſui veſti re nō potuit, ſerinitate tua p̄cipue rēpub, gubernāte. Cui etiā in priuata vita tr̄n circa ſyncerē religiōis ſtudiū ſuit, ut ſicut fama certiſſime celebrauit, nemo magis vel iter p̄cipuoſ ſacerdoſes p̄fixas à ſc̄tis p̄ibis regulas eccleſiæ cōſtodiſſe dicat. Qd sanctū ſtudiū cū maieſtate īperij (creuifſe confidimus.

C ¶ Legatione ita p̄fungimur pro Christo, nec eos propter offenditū vel scandalū patiamini publice noīari, quoq; merita vel actus illū iudicē latere nō poſſunt, in cuius iā ſunt iudicio cōſtituti. Nec illic ſe p̄t interſerere in corpore mortali adhuc temeraria p̄ſumptio, in quo nō ſolū cōfētio facit aperta merita ſingulorū, ſed etiā filētij ipſius nō potest latere ſcretū. Nāq; & praedeſſor noster papa Felix & etiā Acatius illic proculdubio ſunt vbi vnuſquisq; ſub ſato iudice non potest perdere ſui meriti qualitatē.

D II. ¶ Itaq; monēte nos b̄tissi, aplo, neq; fit i hoc offēdiculū i ecclesia, dū qd facere nō poſſum⁹ de his q̄ iā trāſierūt iudicare conemur, obſeruādū eē trāquillitas tua cognoscat. Ait em̄ de his q̄ de rebus ad deū ſolū p̄tētibus iudicare p̄ſumūt. Nemo em̄ noſtrū ſibi viuit, & nemo nīm ſibi morit. Siue em̄ viuimus ſiue morimur, dñi ſumus, in hoc em̄ Ch̄s ſurrexit à mortuis, vt & viuoꝝ & mortuoꝝ dñetur. Tu aut̄ qd iudicas frat̄ē tuū, aut̄ quare ſperniſ frat̄ē tuū? Omnes ſtabimus

stabimus aī tribunal Christi. Scriptū est enī, Vnu ego dicit dñs, qm̄ mihi flectet om̄e genit & om̄is lingua cōfitebitur deo. Itaq; vnu quisq; pro se rationē reddet deo. Nō ergo amplius inuicē iudicemus, sed hoc iudicate magis ne ponatis offendiculū fratri vel scādalū. Monet igit̄ beatus apostolus ne de his nobis psumamus iudiciū de quibus nemo pōt melius vel verius iudicare quā deus, sibi in hoc quispiā temerarios ausus usurpet, & ppter hoc pax atq; vnuitas ecclesiae dissipet. Nā & in regno & libro dicit. Nō qn̄ videt homo videt & de⁹, qn̄ homo videt in facie, deus aut̄ videt in corde. Itē in Paralipomenon libro primo. Et nunc o Salomon scito dñi patr̄ tuorum, & serui illi in corde pfecto & in animo pfecto, & in anio volente, quoniam omnia corda scrutatur deus & oēm cogitationē nouit. Itē in Ezechiele hēc dicit dñs deus. Si dixisti domus Israel & cogitationes spiritus vestri, ego noui, vnde & de domino iudice dicitur in euangelio. Sciens autem Iesus cogitationes eorum dixit. Quid cogitatis malam in cordibus vestris.

III. ¶ Pr̄camur itaq; dilectionē vestrā, vt specialiter nomē taceat Acatij, vt qd multis A ex causis scādalū vel offendiculū ecclesiae cōcitatuit, speciali appellatōe taceat, cū sicut diximus, in gñalitate sacerdotū vniuersitatisq; meritū latere non possit, qui nouit quid cuiq; tribuēdū sit, p̄ estimata dispensatōe meritor̄, cui soli cogitationes qd manifeste sunt. Quāt̄ tos vero excessus atq; psumptōes habuerit Acatius ne clemētia tuę suggestere p̄ singula fortasse videat onerosum, Cresconio vel etiā Germano fratribus & coepis meis, qd misim⁹ ad serenitatem tuā de causis singulis Acatij qd fuerit instrūctionē plenissimā dedimus clemētia v̄r̄. Specialius recēlenda, si hoc pietati tuā placuerit curiosius idagare, ne ī alio suggestio- nis nr̄a veritas, defuisse videat, vt p̄ diuina sapiētia v̄r̄ a pspicue videre possitis non supbia vel elatōe sedis apl̄ce in Acatij talē pcessisse s̄niam, sed facinoribus certis quātū nos illud iudiciū qd solum falli nō pōt estimamus zelo magis diuinitatis extortam.

III. ¶ Nos vero humiliter suppliātes cōtroversiā in ecclesia remanere nolumus, cū ma- gis vitādā cōtētio fit sicut dī in puerbijs, Odiū suscitat cōtētio, Oēs aut̄ qd cōtēdūt, pte- git aīa mea amicitia, Nā & apl̄us ad Corint. Cū em̄ sint inter vos emulatōes & cōtentiones Nōne carnales estis & scdm hoīem ambulatis, Itē ad Philip. Si qd ergo cōsolatio in Ch̄o si qua allocutio charitatis. Si qd societas sp̄s, si qd viscera & miseratōes iplete gaudiū meū, vt id ip̄m dicatis oēs eādē charitatē habetes nihil p̄ cōtētionē neq; p̄ inanē gloriā, sed in hūili- tate mētis inuicē estimantes semetip̄is supiores nō sua singuli respiciētes, sed aliorum,

V. ¶ Hoc tñ p̄cipue insinuo serenitati tuę gloriissimę & clementissimę fili Auguste, vt C cū cause Alexadrinoz patuerint p̄fissimis auribus v̄ris, ad catholicā & syncerā fidē eos au- toritate, sapiētia, diuīnisq; v̄ris monitis redire faciat: Nā qd tenēdū sit in religiōe catholi- ca scdm diffinita patr̄ & p̄dicationē oēm sacerdotū qui i ecclēsia floruerūt, si hoc qd p̄cepte- titis sciētibus in memoria trāsmittēdo renouabimus ignorātibus ad discēdū, p̄ officio nr̄e instrūctionis offeremus, vt nulla extra hēc īingenioz iactātia vel prauitas audiatur.

VI. ¶ Illud vero peculiarius, p̄ amore iper̄ v̄r̄ & beatitudine qd cōsequi potuerit regimē D pro apostolico bñficio p̄dicamus, vt sicut decet & sp̄s sanctus dicit monitis nostris obe- diētia p̄beatur, vt bona om̄ia v̄ram rem publicā cōsequant̄, sicut in Exodo, p̄mittitur, Si au- dieris vocē dñi dei tui, & qd placēt ei feceris corā ipso, & obedieris p̄ceptis eius & custodi- eris oēm iustitiā eius, oēm infirmitatē quam importauit Aegyptijs nō importabo in te. Eg- o em̄ dñs sum, qui saluum facio te. Et illic itēz tuba potētissima canitur. Nunc Israel quid dñs, deus tuus postulat à te aliud, qd vt timeas dñm tuū, & ambules in om̄ib⁹ vijs eius, & di- ligas eum, & seruias dñō deo tuo ex toto corde & ex tota anima tua custodire p̄cepta do- mini dei tui & iustitias, qd ego mando tibi. Hēc suggestentē freqntius nō spernat pietas tua ante oculos tuos habēs domini in euangelio verbum. Qui audit vos, me audit. Et qui vos spernit, me spernit. Et qui me spernit, spernit eum qui me misit. Nam & apostolus conci- nens saluatori nr̄o ita loquitur, Qnapropter qui hēc spernit, non hoīem spernit, sed dñm qui dedit sp̄m sanctū suū in vobis. Pecus clemētia v̄r̄a sacrariū est publicē felicitatis, vt pr̄stātia v̄r̄a, qua velut vicariū p̄sidere iussit in terris, euāgelijs apostolicisq; p̄ceptis non dura supbia resistat, sed p̄ obediētam que sunt salutifera, compleantur.

VII. ¶ Iā scdm ecclēsiae catholicæ cōsuetudinē sacratissimū serenitatis tuā p̄ctus agno- E scat, qd nullū de his vel qd baptizauit Acatius, vel qd sacerdotes, seu leuitas scdm canones ordinavit illa eos ex noīe Acatij portio leſōis attigat, qd forstā p̄ iniquū tradita sacramēti grā minus firma videat. Nā & baptismū qd procul sit ab ecclesia siue ab adultero vel à fu- re fuerit datū ad p̄cipientē munus puenit illibatū, quia vox illa quae p̄ columbam sonuit, oēm maculā humanæ pollutōis exclusit, qd declarat ac dicit, hic ē qui baptizat in sp̄u & igne. Nā si visibilis solis istius radij cū p̄ loca ſetidissima trāseunt nulla cōtactus inquinatione ma- culantur,

Decreta Simmachi pape.

culantur, multomagis illius qui istū visiblē fecit virtus nulla ministri indignitate cōfirmitur. Nā & Iudas cū fuerit sacrilegus atq; fur, quicqd egit inter ap̄los p dignitate cōmisita bñficia p indignū data nulla ex hoc detrimēta senserūt, declaratē hoc ip̄m dñō manifestissima voce. Scribe inquit & pharisæ i sup cathedralr Moy si sedent, q̄ dicūt facite, q̄ aut faciūt nolite facere, dicunt em̄ & nō faciūt. Quicqd ergo ad hoīem pfectū quilibet in ecclesia minister officio suo videt operari, hoc totū contineri plendo diuinitatis affectū. Ita ille p quē Christus loquit Paulus affirmat. Ego plantau Apollo rigauit, sed deus incrementū dedit, itaq; neq; qui plantat est aliquid, neq; qui rigat, sed qui incremetum dat deus. A deo aut nō queritur, quis vel qualia p̄dicet, sed quē p̄dicet & vt inuidos esse bñ p̄dicare Christū confirmet q̄ malo diabolus ip̄se deiecit & hoc ip̄so p̄dicare nō definit.

F VIII Ideo ergo & hic cuius nomē dicimus retinendū male bona ministrādo fibi quātū nocuit. Nā inuiolabile sacramentū qd p illū datū est alijs pfectionē suā virtutis obtinuit. Quod cū ita sit aliquid in tm se extēdit curiosa suspicio, vt imaginet prolato à papa Felice iudicio postea inefficaciter in sacramētis q̄ Acatius usurpauit egisse, ac pindē eos metuere qui vel in cōsecratōibus vel in baptismate mysteria tradita suscepérūt, ne irrita bñficia diuinā videant. Meminerint in hac q̄q parte similiter tractatū pualere superiorē, q̄a nō fine usurpatōe noīs sacerdotij adiudicatus hoc egit, in q̄ virtutē suam obtinētibus mysterijs. In hoc q̄q rea sibi psona non nocuit. Nā ad illū ptinuit, qd tuba Dauitica canit, vertunth deus cōquassabit capita inimicorū suorū, verticē capilli pambulatū in delictis suis. Nā superbia semp fibi nō alijs facit ruinā, qd vniuersa scripturaq; celestii testat̄ autoritas, sicut etiam p sp̄m l̄tr̄ dī in ppheticō. Nō habitabit in medio domus mea q̄ facit supbiā. Vñ cū fibi sacerdotis nomē vindicauerit dānatus in ipsius verticē supbiē tumor inflictus ē, q̄a nō populus q̄ in ministerijs domus ipsius stiebat exclusus ē, sed aīa sola illa q̄ peccauerat iusto iudicio, p̄prię culpe erat obnoxia. Qd vbiq; nūerosa scripturaq; testat̄ instructio, vñ remotis homīn studijs sue versutis, i hac adhuc p̄tū fragilitate positore scdm p̄ces n̄as annis & auitoritate iperiali offerte deo n̄o vñā catholica eccl̄ia & apl̄ca, q̄a hoc solū ē in q̄ nō solū in terris, sed etiā in celo triūphare fine fine positis, Subscripto, Om̄ipotēs deus regnū & salutem tuā ppetua protectione custodiat gloriōsissime & clemētissime semp Auguste.

Incipit de cōtra Simmachi pape.

G Utres eccl̄iae non alienentur, sed clericis communione pellantur.
H vel monachis aut pegrinis in vsum tantū - **I** Ut viduae vel virgines professæ cōtinente modo largiantur.
J Ut nullus honorē p̄mijs accipiat.
K Ut raptiores viduae vel virginū ab eccl̄iae cedat.
L Ilectissimo fratri Cesario Simmachi. Hora f nos eq̄tas postulatiōis desiderio tuā fraternitatis gratāter annuere, q̄a de singulis q̄ ab apostolica sede cōcedere supplicas qd p̄ patr̄ cautela & p̄pisiōe nō discrepat. Et quāuis eccl̄astica p̄cēne regulē oīa cōprehēdant, tñ supfluum esse nō credimus, nūc q̄ sunt s̄p̄ius interdicta repete.

M Capitulum primum.
N Possessiones igit, q̄s vnuſq; eccl̄iae propriæ dedit aut reliq; arbitrio, alienare quibuslibet titulis atq; distinctionibus vel sub quo cunq; argumēto nō patimur, nisi forsitan aut clericis honor̄ meritis, aut monasterijs religionis intuitu, aut certe peregrinis si necessitas largiri suaserit, sic tñ vt h̄c ipsa non ppetuo sed tēporaliter perfrauantur.

O Illud magnopere cōmonens vt hi qui nō dei gratia, sed pmissione reḡ eccl̄asticarum p̄missa ad sacerdotiū conātur accedere desideriorū talū reprimātur effectus. Qui aut ab hmōi se intētione nō cohibēt vindictis canonū sciant se fine dubitatōe subiiciendos, ne facile ad sacerdotiū pmittantur accedere, quibus & gradus & tēpora cōstituta sunt, p̄ quē ad hanc dignitatē debeant aspirare, quia quicunq; sine statuto promouet̄ non facile caret offensa, & sine experimēto non potest quis electionis obseruare sentētiā.

P III Raptiores igit vel viduae vel virginū ob immanitatē tāti facinoris detestamur, illos vehemētius psequēdo qui sacras virgines vel volentes vel inuitas matrimonio sociare tētauerūt. Quos, p ea nephādissimi criminis atrocitate à cōiōne suspensi p̄cipimus.

R III Neq; viduas ad nuptias transire patimur, quā in religioso proposito diurna obseruatione permanerunt. Similiter virgines nubere prohibemus, quas annis plurimis in monasterijs ætate peregisse contigerit.

S Nullus

